

COLȚUL LUI CĂSTOR

Romanta lui Chibrit Trei ravase întârziate...

Eu sunt în football nume mare
Mai mult decât un star.
Un mit.
Eu în tribună sunt vedetă,
Și
Orice adversar înving.
Prin mine prinde jocul viață
și deși sunt,
Cum știți,
Chibrit,
N'ajung să mă sting niciodată,
Deși de-o viață, beau de sting..
Sunt lung,
Mai lung ca o prăjină.
Am cioc, sau barbă,
dar n'am freză.
Eu metamorfozez viața:
din zi fac nopți,
și din nopți, zile.

Am specialități diverse, și, deși nu sunt manicheză,
Pilesc mereu fără să-am pilă,
Și-aplic, deși n'am pilă, pile..
Cu mine s'a născut o dată îndemnul dela galerie.
Prin mine-a dispărut tăcerea,
Și Barosanul
Și confortul.
Sunt eu Chibrit, dar nu's ca alții
Ca
Să m'aprinde doar pe-o cutie.
Eu am cutii mai numeroase,
M'aprinde pe Venus, și pe Sportul.
Sunt lung,
Mai lung ca o prăjină.
Eu
Mă confund cu Poșorul, și stălpul de electricitate.
Deși's normal, ca existență,
Fac numai lucruri alandala.
Tip,
Beau,
Și umblu dintr-o dată,
Mănânc când dorm, și dorm în rate..
Terenul meu este tribuna, iar poarta mea auzul lumii.
Eu nu fac matchuri pe reprimă.
Nu mă odihnesc nici două clipe.
Nu sunt Bodola,
Nici Vintila,
Dar sunt mai mare 'n sport ca Humi.
Să joace,
Poate oricând,
Dar cine poate ca să time?...
Eu sunt în football nume mare
Mai mult decât un star.
Un mit.
Eu în tribună sunt vedetă,
Și
Orice adversar înving.
Prin mine prinde jocul viață, și deși sunt,
Cum știți,
Chibrit,
N'ajung să mă sting niciodată,
Deși de-o viață, beau de sting..

Auzite... Aflați... Inventate...

Sedintă importantă, la District d. maior Brezeanu povesteste, iar, anecdote dar membrii Districtului (disciplinar). De astă dată, președintele Districtului a adus o mostră cazouă.

Un major face inspecția echipamentului.

— Soldat. Dece n'ai nasture la tunică?

— Așa mi-a dat-o dela magazie.

— Să-ți scoți nasturele.

— Să-l coase Statul, că e mantaua lui.

— Măi soldat: cât timp o porți tu, e mantaua ta. Ai înțeles?

— Înțeles, să trăiești. Dar, dacă este a mea ce te privește pe d-ta dacă are nasture, sau nu?

— Dece mă 'ntrebi? Arăt atât de rău?

— Tot una conjugată. La Federația de football au venit ieri seară a-proape toți oficialii, pentru a afla rezultatele făcute de echipa națională. În Orient. La un moment dat, doi oficiali, căsătorii, au început să discute lucruri extra-sportive.

— Ce cadou îți faci nevastă tale de Anul Nou?

— Nimic.

— Dece?

— E supărată pe mine.

— Dece e supărată?

— Fiindcă nu i-am făcut nici de Crăciun, nici un cadou.

— Curs de geografie. În fața la Mercur. Teodoru-chibrit iese izbutind greu să neargă oarecum drept. Un prieten încearcă să-l ia la vale.

— Te pricepi la geografie?

— Bine înțeles.

— Spune-mi atunci, dece se învârtete pământul.

— Fiindcă am băut cam mult.

— Răde Teodoru ale cărui informațiuni în materie de geografie, au intenția să rectifice constatările științifice universale recunoscute.

— Unde este Erzi? Erzikel Doamne! Doamne! Amesteca laolaltă, cuvinte de dragoste ungurești, cu lamentări pe franțuzești, plângerea și-și frângea mâinile.

— Au omorât-o sau mi-au răpit-o! Au ucis-o!

— Îi explica lui Big, că bietul Molnar trieste o catastrofă mai mare decât a noastră: învins de către Clifton și colac peste pupăză, cu logodnica dispărută.

— Atunci... Dumnezeule mare! Manney zâmbea și respiră ușurat.

— Slavă Tie Cerule! Gill a rămas tot Gill!

CAP. VI

Entuziasmul yankeu se potolise. Atenția generală, era acum îndreptată spre alt puzet: matchul de box dintre Gill Standing și campionul mondial la semi-mijlocie, englezul Pat Mac Lyman «regele knock-outului».

Isprava roșcovanului era cunoscută în toată America, fără să se insiste prea mult asupra cauzelor, cari provocase matchul neoficial de pe culoarul hotelului «The pretty Frisko».

Lui Anol

Un confrate simpatic, și vindicativ.

Dacă-ți spun numele, Anol, Trebuie să iau urgent Odol. Dacă-l repet, iau un Iawol, Iar dacă te cîtesc, Koprol..

Lui Herescu

don juan cu succese

Nu sta ca peretele
Să te placă fetele.
Fă-ți cu glădys ghelele,
Și-o să-ți crească pletele..

D-lui maior Brezeanu

Mi nume special, și pace.
Și fiindcă vinul nu-ți displace
Eu îți urez ca până la anu
Să 'ntreci pe celălalt Brezeanu.

NUMĂRUL VIITOR AL
«GAZETEI SPORTURILOR»
VA APARE LUNI
2 IANUARIE.

Greva jucătorilor de football de MAX BIHAN

Al doilea premiu literar 1938 al
Federației franceze de foot-ball.

Faptele de mai jos au avut loc în Moldova, pe vremea când footballistii moldoslovaci erau cei mai buni din Europa și nu aveau adversari primejdiosi decât pe vecinii lor, Jugobalti.

Mai precis, în ziua anualului match internațional dintre moldoslovaci și jugobalti care urma să se dispute la Braumik-am-Donau, capitala Moldoslovaciei.

Lucrurile s'au întâmplat astfel: profesioniștii moldoslovaci se organizaseră, ca orice profesioniști, într-un sindicat, care să le apere drepturile.

Câteva săptămâni înainte a marului match internațional, aceste drepturi, — aceste «drepturi sfinte» nu fuseseră recunoscute de Federația de football moldoslovacă. Profesioniștii moldoslovaci cerură ca jucătorii să poarte la pieior un «aparatură de taxă», pentru ca orice jucător — înaintas, mijlocas, fundas, sau portar — să fie plătit după cât fuge. Nu după valoarea. Cereau deasemenea clădirea pe stadioanele oficiale, ale unui tribune speciale pentru soțiile și prietenele lor, tribună capitanată cu manechine din mătase de bou cu ajutorul cărora aceste doamne să-și poată manifesta frenetia, dar fără pericol pentru ceilalți spectatori sau pentru ele, dragostea pentru soții lor și admirația pentru jocul lor frumos.

Mai voia ca locurile în marile echipe să nu fie ereditare. Adică, fiul unui portar să nu devină în mod obligatoriu portar. Nici chiar jucător de football.

În sfârșit, mai cereau o mică majorare a salariilor.

Federația moldoslovacă, foarte autoritară, a refuzat să satisfacă aceste doleanțe și să primească delegația sindicatului. S'a mulțumit să răspundă în mod oficial că nu are fonduri și că era nepotrivit să i se ceară ceva suplimentar, 24 de ore înainte zilei în care marea familie a balonului

rotund moldoslovac trebuia să ardoreze un nou tricou internațional, împotriva jugobaltilor.

Seful sindicatului era un oarecare Burmesiu.

— Așa? exclamă acesta. Oficialii acestei hrăpăreți își răd de noi? Pădăd că n'au bani în peajma unui match care le va aduce trei sau patru milioane de leys? Nu vor să asculte doleanțele bietilor jucători și protestul plebei?

— Bine, nu vom juca mâine match cu jugobaltii.

«Gazeta» urlă Burmesiu, tuturor jucătorilor din sindicat și acelor cari fuseseră selecționați pentru în ziua, pe cari îi convocase la sediul sindicatului. Nu vă lăsați convinși cu argumentul «onoarei naționale». Nu jucați!

După pronunțarea acestui discurs, a fost distribuit jucătorilor profesioniștii moldoslovaci, următorul manifest:

Sântem sătuli
Jos cu federații!
Niciun om, niciun shot!
Nu jucăm matchul împotriva Jugobaltilor
Camarazi
Manifestați
pentru cererile noastre drepte.
Dela ora 12 până la ora 2
Venii toți
măine pe stradă.
În tină de lucru.
Mare defilare de protestare
dela Basztoc la Parcul duclor
Trăiască balonul rotund!
Publicii cu noi!

Basztoc era o piață istorică din Biannik — am — Danan, de unde porneau toate manifestările importante.

Parcul duclor era stadionul național moldoslovac.

Toți jucătorii sindicalizați răspunseră la apelul lui Burmesiu. La ora indicată, cortegiul format la Basztoc s'a îndreptat

spre Parcul duclor prin Bulevardul diagonal din Biannik.

În frunte erau cei 7.570 de înaintași sindicalizați, purtând tricoul cluburilor lor și chiloți albi. Veneau apoi 4996 de mijlocasi, cu capul sus, cu pieptul umflat, cu siguranța oamenilor obișnuiți cu controlul balonului și al semnelor săi. Apoi, 2.324 de fundasi, mai viguroși, mai spațioși și mai hotărâți. La sfârșit, înmănușau ca niște cavaleri, străși în tricouri colorate, purtând sepe pe cap, veneau portarii sindicalizați, în număr de 1001.

Merseau în rânduri de câte 11, se niteau după fete frumoase, și cântă imnuri antifederale.

Era o Duminică superbă, ca toate Duminicile marilor întâlniri sportive. Multimea umplea străzile. La vederea acestor 15.691 de manifestanți mândri, demni și învestimentați cu cele mai noi costume de sport, multimea a fost cuprinsă, de entuziasm.

Crezând că este vorba de o grandioasă manifestare de propagandă pentru matchul cu Jugobaltii, multimea s'a adăugat cortegiului. Defilarea de protestare a luat astfel aspectul unei demonstrații naționale. Băieți și fete, tineri și bătrâni, rentieri și muncitori, bogați și săraci, domni și doamne, oameni cari nu văzuseră în viața lor un match de football și cari radeau înainte de mânia aceasta sportivă, întreaga multime depe stradă s'a alăturat jucătorilor sindicalizați.

La jumătatea drumului, un milion de oameni făceau să vibreze, să tremure, să risune orașul Brănnik-Danan, sub tunetul infirm imens bucurii subiective.

La strigăte repetate de un milion de ori «Totă lumea la «Parcul duclor», au început să fie văzuți infirmi coborînd scările pentru a se îngloba în cortegiu, și fete arborând pe baloane drapelul moldoslovac: violet, indigou, albastru, verde, galben și roșu.

(Continuare în numărul viitor)

TRIBUNA
SI FA
NAȚI

LAȚILE CU
ALE ECH
NALE DE
BALL

In ziua cana japoneza s'a sguunuta v cel mai înfiorător cutremur din istorie, România face match nul cu Polonia la Lemberg...

Un reportaj de
SILVIU HERESCU
și M. SILVIAN

Înainte de acest incident s'a mai întâmplat un altul, mai puțin interesant, dar mai costisitor. Lui Kozovitch, care juca fundas, într-o stație anterioră frontierei i s'a făcut sete. O sete, pe care n'a putut-o satisface decât cu un sprit la țap luat în gară. Spritul s'a prelungit însă și Kozovitch a trebuit să așteze după trenul care se pusese în mișcare. Conducătorul s'a prezentat imediat. (Astfel de acțiuni sunt interzise în Cehoslovacia):

— Cine s'a urcat în tren din mers? Nimeni n'a răspuns.

— Vă rog să-mi spuneți cine s'a urcat din mers?

Răspunsul a fost acieșis tăcere. Conducătorul n'a mai întrebat, dar a scos un carnet pe care a scris o chitanță de 500 coroane amendă.

D. Gebauer n'a avut ce face. A scos frumusele banii și a plătit până la centimă. Ce i s'a întâmplat lui Kozovitch după aceea, nu putem prezenta.

Știm numai că echipa națională a trecut în fine frontiera și s'a văzut în Polonia, unde i-a așteptat nerăbdătoare Elsa..

MATCHUL DELA LEMBERG

La Lemberg echipa a sosit Sâmbătă la 10 dimineata. În gară nu era nimeni, căci nimeni nu se aștepta ca echipa României să vină în Polonia prin... Cehoslovacia.

La Veneția, părăsiți de conducători și fără bani pentru a se reîntoarce în țară

Când s'a aflat de sosirea echipei, caravana noastră s'a bucurat de o ospitalitate desăvârșită.

A doua zi s'a desfășurat matchul. Polonii au fost net superiori și în prima repriză conduceau cu 1-0.

În repriza doua, românii au fost la fel de slabi, dar pe la sfârșitul matchului Guga a expediat o bombă dela 20 m. care a poposit prin surprindere în plasa polonezilor. Era 1-1 și cu acest rezultat s'a terminat partida.

Pentru a exemplifica ospitalitatea de care s'a bucurat echipa noastră în Polonia, trebuie să spunem că ziaristul Eros care însoțea caravana română nu avea nici o posibilitate să transmită rezultatul. Nu exista nici o legătură telefonică directă între Polonia și România.

Statul Major polonez a pus atunci la dispoziția ziaristului linia sa telefonică cu Cernăuții. Astfel publicul românesc a putut afla rezultatul dela Lemberg.

Si încă un amănunt: matchul dela Lemberg a avut loc în ziua când Japonia a fost zguduită de cel mai groaznic cutremur pe care l-a înregistrat omenirea. Au fost zece de mii de morți..

FARA BANI LA VENETIA

În 1924, România a luat parte la Olimpiada dela Paris. N'a fost o expediție prea fericită din toate punctele de vedere.

În drum spre Bratislava, echipa a jucat cu o selecționată a federației maghiare din Cehoslovacia, reușind un match nul (2-2).

La Viena reprezentanții noștri au întâlnit echipa Austriei, careia i-a cedat cu 4-1, după un joc de toată frumusețea.

La match a asistat puțină lume, dar presa vieneză și-a manifestat surprinderea față de jocul excelent făcut de românii «Neve Freie Presse» și «Sporttagblatt» a făcut cronici elogioase la adresa României, careia îi vedeau șanse mari în fața Olandei, pe care trebuia s'o întâlnească la Paris.

Matchul din Viena a avut un epilog tragic. Halful stînga al echipei noastre, Iacobi, a fost rănit grav și în același an în Octombrie a înțecat din viață la Cluj din cauza răni suferite.

La Paris echipa noastră a fost urmărită de ghinion. Conducător era un domn Suciu care se îngrijea prea puțin de echipă, pe care a lăsat-o fără bani și în condiții de trai mizerabile.

Hotelul în care a fost adăpostită echipa era mizerabil, jucătorii neputând nici să doarmă ca lumea.

În astfel de condiții 0-6 cu Olanda se explica.

După această ispravă echipa s'a întors spre țară.

La Veneția jucătorii nu mai aveau nici un ban, iar I. Suciu a găsit ca este mai comod să-l lase amare net și să plece singur spre țară.

Internationalii noștri s'au plimbat pe canalele murdare ale Veneției, au admirat palatele Dogilor și așteptau banii de drum pentru a se întoarce în țară.

Banii n'au venit nici până azi și jucătorii au trebuit să-și vândă lucruri pentru a se putea însopta.

Presa de atunci consacră lungi și vehemente articole atitudinii ne-sportive a d-lui Suciu, conducător de tristă memorie.

Fiecare rău, cu binele lui. A tunc! apare d. Luchidel...

ARBITRUL: — «Când ai să te decizi să tragi cornerul?»

JUCATORUL: — «domnule arbitru, puțin răbdare. Barometrul nu semnalează vânt favorabil decât peste cinci minute»

Un roman din lumea sportului american

Pantera din San-Francisco

O întâlnire pentru titlu se impunea, dar mai întâi de toate, trebuia căutat și — dacă se putea — găsit, Gill Standing, pe care Big îl numea din seara aceia memorabilă «Pantera din San-Francisco» și nimeni nu-i mai zicea altfel.

Marele fabricant de tigări, Robert Cranstein, oferi celebrului detectiv particular Manfred Grather, 5000 de dolari, ca să-l găsească, în timp de 24 ore, pe faimosul boxer.

Manney, mai puțin îngrijorat (il cunoștea atât de bine pe Gill!) promise un premiu de 1000 dolari și o loje gratuită la epocală întâlnire cu englezul, aceluia care v'a da o căt de mică informație despre Standing.

Părerile prosei, erau împărțite. Unii susțineau că Gill ar fi plecat

la Edinburg, să-l bată măr pe Mac Lyman, în văzul public, alții că s'ar fi dus la Paris să învețe dansul ritmic, la celebra școală a d-rei Suzette, iar cei mai pozitiviști insinuan ceva despre «nasul Cleopatrei».

Prin aceasta, nu vroiau să spună, că Gill ar fi pelt Cairo, preocupat de studii arheologice, nici că s'ar fi îndrăgostit de vreo mumiă, ci, cu totul altceva, confirmând serios bănuțurile lui Manney, cari începușeră să devină și ale mele.

Într-o Miercuri, Rudolf Molnar, pleacă singur-singurel la Budapesta și ziarole ungurești, anunțară peste câteva zile, că s'ar fi aruncat în Dunăre, și cadavru i-ar fi fost pescuit de către niște oameni de treabă din Viragrar, lucru absolut

neadevărat, deoarece orașul cu acest nume nici n'există pe harta Ungariei.

Mai mult chiar, peste câteva luni, un oarecare M. Rudolf, a cucerit campionatul Europei, la 200 metri brasse, așa înecat.

După plecarea înotătorului maghiar, opinia publică începu să se neliniștească serios.

Gill Standing nu dădea nici un semn de viață.

«Asociația Orbilor din America de Vest», și compusese, un marș funebru, pe care-l executau regulat la serbările lor de binefacere.

Câteva admiratoare, convinse de dispariția definitivă a panterei cu pistrii, începuseră să se sinucidă, dar — ghinion! — niciuna nu reușise altceva, decât să-și vadă foto-

grafia, și numele tipărit cu litere grase în toate cele 15.936 de ziare americane.

Un romancier, începând publicarea unui feuilleton, intitulat «Dispariția Pauterei», dar la al 3-lea capitol, își îngheți pipa și muri în chinuri groaznice.

Această nenorocire, fu privită cu un semn dumnezeesc și nimeni nu mai cuteză o atare imprudentă. (adică, să-și mănânce pipa).

Căci, romane, nuvele, poezii, poeme, ode și piese de teatru, apărură cu duimul, spre bucuria managerului, care spera, ca cel puțin astfel Gill Standing să apară pentru a împărți dărnice câteva «vinguri» a celor cari imbuibau viața literară cu grozăvii de calibrul «Boxerului cu pumnii magnetici».

Gill, însă nu vroia să mai dea ochii cu lumea, deaceia, îngrijorarea, începu să încolțească și în sufletul optimistului Big Manney.

— Gluma se îngroașe, băiete! îmi spusese el, într-o bună zi.

Am iscalit contractele cu Pat Mac Lyman, am angajat celelalte matchuri, numai Gill nu se arată!

După o săptămână, sportivii a-

mericani și schimbaseră atitudine compătimitoare.

Fu deajuns, ca un nebun, scăpat din ospiciul din Clancy, să strige «Dispariția lui Standing o redeclamă nerușinată! ca zeii de mîldă alți descerecrați, evadați din propriile lor case, să organizeze o demonstrație pe străzi, cerând îndurător, moartea lui Manney care se pretase la un fapt desonorant ca acesta.

Politia, multumită celor 198 de tancuri, pe cari un regiment de pompieri, le pusese la dispoziție, împărșie pe manifestanți, cari se retraseră spre Barbary Coast întorcându-se la domiciliile lor.

În ultima Joi, care precedea Sâmbăta galei, Big Manney, dădu satisfacție, opiniei publice, declarând ziarelor, că Gill Standing a fost găsit la Boston, unde se dusese să-și vadă sora bolnavă.

Istoriografa aceasta, înduioșă pe cei mai îndărătnici și stoarse mîld de lacrimi, sufletelor nobile de pe tot întinsul vast al Statelor-Unite

(Continuare mâine)

Rezumatul capitolelor precedente

Reportajul francez Théodore de Ville este trimis de ziarul său, la San Francisco, unde face cunoștință managerului de box Big Manney și a elevului său, Gill Standing, campionul Statelor Unite la categoria semi-mijlocie.

Împreună cu aceștia, iau sub protecția lor doi tineri sportivi maghiari, veniți cu avionul din Europa, ca să susțină două matchuri cu așii americani. Gill Standing, fermecat de frumusețea tennismamei, Erzi Vidor, îl knockoutează pe campionul mondial la toate categoriile Talna Bordez, care încercase să pătrundă în camera ei.

A doua zi, logodnicul d-rei Vidor, este învins la 200 m. brasse de către un învins al lui Rudolf Molnar, care dispune net de campioana mondială de tennis și apoi dispare spre disperarea lui Rudolf Molnar.

Nici Gill Standing, nu poate fi găsit nicieri.